

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 25. junija 1897.

List 25.

Papeževa okrožnica o sv. Duhu.

Častitim bratom patrijarhom, prvakom, nadškofom, in škofom in drugim višjim pastirjem, ki so z apostolskim stolom v miru in občestvu.

Papež Leo XIII.

Častiti bratje!

Pozdrav in apostolski blagoslov!

(Dalje.)

Da pa bolj jasno razumemo bistvo in pomen tega darila, treba se je spomniti izrekov sv. pisma in pa njih razlage pri sv. očetih, da je namreč Bog vse pri vseh stvareh „z močjo, v kolikor je vse podvrženo njegovi oblasti; z vsega pričujočnostjo, v kolikor je vse jasno in razprostrto pred njegovimi očmi, s svojim bistvom, v kolikor je v vsem kot prvi vzrok bivanja“ (S. Th. 1, 9, 8, a. 3.) V človeku pa Bog ni samo tako kakor v stvareh, temveč ga človek vrh tega še spozna in ljubi, ker dobro ljubimo že po naravnem nagonu, je želimo, po njem brenimo. Poleg tega biva Bog po milosti v duši pravičnega kakor v svojem svetišču na prav tesen in poseben način; odtod sledi tudi ona pristrčna ljubezen, vsled katere je duša z Bogom bolj tesno združena kakor prijatelj z najboljšim in najbolj priljubljenim prijateljem ter se veseli polne ljubeznivosti tega vživanja. — To čudovito zjedinjenje imenujemo „prebivanje sv. Duha“, in se razločuje le po stanju od onega zjedinjenja, s katerim Bog nebeščane razveseljuje. Povzročuje pa to zjedinjenje prav za prav prisotnost cele sv. Trojice. — „Prišli bomo k njemu in se pri njem nastanili“ (Jan. 14, 23.). — Vendar se prav posebno prilastuje sv. Duhu. Kajti sledi božje moči in modrosti zapazimo

tudi na brezbožnih ljudeh; toda ljubezni, ki je takorekoč sv. Duhu lasten znak, postane deležen samo pravični. S tem je v zvezi, da se ta Duh sveti Duh imenuje tudi zato, ker kot prva in najvišja ljubezen gane in napeljuje duše k svetosti, ki slednjič obstoji v ljubezni do Boga. Apostol imenuje pravične, tempelj božji, pa jih izrečno ne imenuje tempelj Očeta ali Sina, ampak sv. Duha: „Ali ne veste, da so vaši udje tempelj sv. Duha, kateri je v vas, katerega imate od Boga?“ (I. Kor. 6, 19). — Iz tega bivanja sv. Duha v pobožnih dušah sledi mnogotero bogastvo nebeških darov. Kajti tako uči Tomaž Akvinski: „Ker sv. Duh izhaja kot ljubezen, izhaja po načinu prvega darila: zato pravi Avgustin, da se po darilu, ki je sv. Duh, dele mnogeteri različni darovi med ude Kristusove“ (Summ. Th. 1, 9, 38, a. 2. — S. Aug. de Trin. I. 15, c. 19). K tem darovom spadajo oni skrivni opomini in navdih, ki se tako često vzbujajo v duši po vplivu sv. Duha; ako pa ti manjkajo, manjka vsak začetek in tudi vsako nadaljevanje dobrega življenja, niti ni mogoče brez tega priti v nebesa. In ker se taka opominjevanja in navdihovanja gode v duši jako skrivnostno, zato jih včasih sv. pismo prisposablja prav primerno prihajajočemu lahnemu vetriču, in angeljski učenik jih duhovito stavi v isto vrsto kakor delovanje srca, čegar cela moč je skrita v notranjem življenju: „Srce nekako skrivnostno deluje, in zato se sv. Duh, ki cerkev nevidoma oživlja in združuje, primerja srcu.“ (Summ. Th. 3, 9, 8, a. 1. ad 3.) — Dalje potrebuje pravični, kateri živi življenje milosti božje in deluje s sorazmernimi krepostmi kakor z ravno tolikimi zmožnostmi, na vsak način onih sedmerih darov,

ki se v pravem pomenu besede imenujejo darovi sv. Duha. kajti ti darovi oborože dušo in jo podučijo, da navdihom in opominom sv. Duha lažje in voljneje sledi; ti darovi imajo tako delujočo moč, da pravične privedejo na vrhunec svetosti, in so tako odlični, da trajajo tudi v nebesih, seveda na mnogo popolnejši način. Ti darovi ženejo in povzdignejo in povzdigujejo dušo, da hrepeni po evangelijskih svetih in jih dosežejo, ki so, kakor cvetke, ki pomladi zrastejo, znamenja in seli vedno trajajoče blaženosti. To so slednjič oni osrečujoči, od apostola naštetí (Gal. 5, 22.) sadovi, „katere sv. Duh, poln sladkosti in veselja, že v tem minljivem življenju podeljuje in pripravlja pravičnim, kakor moramo pač pričakovati od onega Duha, ki je v sv. Trojici ljubeznivost Očeta in Sina in ki vse stvari obsiplje s preveliko darežljivostjo in obilnostjo“ (S. Aug. de Trin. I 6, c. 9). — Ko se je božji Duh v večni luči svetosti izhajajoč od Očeta in Sina, v starem zakonu pokazal skozi zagrinjalo v predpodobi, izlil je polnost svojega bogastva nad Kristusom in njegovim duhovnim telesom, nad cerkvijo, ter je v pogubo in prepad hiteče človeštvo s svojo navzočnostjo in milostjo tako zdravično preobrazil, tako da sedaj niso več zemeljsko misleči otroci sveta, temveč delajo in mislijo, kakor bi bili iz nebes.

Ker nam te velike stvari neskončno dobroto sv. Duha do nas kažejo v najlepši luči, tudi zahtevajo od nas, da mu skazujemo pobožno udanost z največjo iskrenostjo. Kristjani pa bodo storili to na najboljši in najpravičnejši način tedaj, ako bodo med seboj tekmovali v tem, da ga vedno bolj in bolj spoznavajo, ljubijo in na pomoč kličejo, in zato jih tako opominjamo, kakor nam neprisiljeno prihaja iz očetovskega srca. — Morebiti se tudi danes ne manjka takih, ki bi, jednako onim, katere je nekdanji apostol Pavel vprašal, so li prejeli sv. Duha, odgovorili: „Niti slišali nismo, da je kak sv. Duh“ (Dej. ap. 19, 2). Če pa temu ni tako, pa vendar gotovo kaj malo o njem vedo; čisto sicer rabijo njegovo ime pri pobožnostih, pa le z vero, ki jo pokriva gosta tema. Zato naj vsi pridigarji in duhovni pastirji pomislijo, da je njih dolžnost, da to, kar se tiče sv. Duha, ljudstvu pridno in natančno oznanjujejo, vendar pa tako, da se izognejo težavnih in preveč natančnih, prepornih vprašanj, da se pa tudi izognejo neumnosti onih, ki celo božje skrivnosti skušajo drzno preiskovati. Tembolj pa naj omenjajo in obširno razlagajo, kako mnoge in velike dobrote da so nam prišle od tega božjega Darovalca in nam dohajajo še vedno, da se tako odstrani vsaka zmota v teh silno važnih stvareh in pa tudi ne-

vednost, ki je nevredna „otrok luči“. Tega pa ne povdarjamo le zato, ker se tiče skrivnosti, ki nas pelje naravnost v nebeško življenje, in katero moramo ravno zato trdno verovati, ampak tudi iz tega vzroka, ker kako dobro tembolj ljubimo in po njem hrepenimo, čem natančneje in popolneje je spoznamo. — Ljubiti moramo namreč sv. Duha — to je druga točka, katero za- bičavamo — ker je Bog: „Boga Gospoda avo- jega ljubi iz celega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vseh svojih močij“ (Dent. 6, 5.) Ljubiti ga je treba, ker je bistvena, večna, prava lju- bezen; nič pa ni ljubeznivejšega ko ljubezen sama, in to tembolj, ker nas je obsipal z naj- večjimi dobrotami, ki po jedni strani dokazujejo dobrotljivost darovalca, po drugi pa zahtevajo hvaležnost prejemnika. Ta ljubezen ima dvojno in sicer ne majhno korist. Vspodbujala nas bo namreč, da si pridobivamo vedno jasneje znanje o sv. Duhu — kajti, angeljski učenik pravi, „da ljubezni ni zadosti, da to, kar ljubimo, le kar po vrhu spoznamo, ampak teži po tem, da pozve vse posameznosti o ljubljene in prodira tako v njegovo notranjost, kakor je o sv. Duhu, ki je ljubezen Božja, rečeno, da preiskuje tudi glo- bočine božanstva“ (I. Kor. 2, 10. — Summ. Th. 1, 2. q. 28, a. 3). Vspodbujala nas bo pa tudi, da si pridobimo veliko množico nebeških darov, kajti, kakor trdosrčnost zapre roko daro- vateljevo, tako jo hvaležnost odpre. Moramo pa zelo paziti, da je ta ljubezen taka, da se ne za- dovolji le s suhimi mislimi in vnanjo službo, ampak da napreduje do dejanj, pred vsem pa, da se varuje greha, ker je zlasti ta krivica proti sv. Duhu pripisuje; tega, ki je tako dobrot- liv do njega, razžali grešnik, zlorabi njegove darove, predrzno zaupa na njegovo dobroto in postane tako od dne do dne bolj drzen.

(Konec sledi.)

Presv. Srce Jezusovo.

IV.

Blaženi Marjeti Mariji Alakok naročil je Jezus, naj se prvi petek po osmini presv. Reš- njega Telesa posveti njegovemu najsvetejšemu Srcu, da bi mogle duše, ki ga ljubijo, s poče- ščenjem nekoliko popraviti ono nečast, ki mu je prizadevajo ljudje v tem Zakramentu. Obljubil je največje milosti vsem, kateri mu hočejo ska- zati to čast.

Ravno danes je tisti petek, danes obhajamo god presv. Srca. Kaj mu hočemo dati za vozilo? Poklonimo mu ono, kar si je samo izbralo, ob- iščimo ga v presv. Zakramentu in skusimo po- ravnati z gorečo molitvijo, kar so drugi zakri-

vili z bogokletnim jezikom. Všečnejega darila Jezusu in cenejega za nas ne najdemo.

Kako všeč so Srcu Jezusovemu oni, ki ga dostikrat obiščejo, naj govore duše, kojih jedino veselje je bilo klečati pred tabernakelnom, povedo naj, koliko milosti, koliko razsvitljenj, koliko pomnoženje ljubezni so tu prejele, kako rajsko veselje so občutile v pričujočnosti našega v Zakramentu skritega Boga.

Sveti Mariji Paciški je Jezus velel, naj ga vsak dan tri in tridesetkrat obišče v zakramentu ljubezni, in ta ljubljena njegova nevesta ubogala ga je kar najnatančneje. Pri vsakem obisku skušala je tudi s telesom prav blizu altolja priti, kakor se bere v njenem životopisu.

Pater Ludovik Lanuza, sloveč sicilski misijonar, bil je že kot mladenič, ko je še živel med svetom, tako prevzet ljubezni do Jezusa Kristusa, da se je zdelo, kakor bi se ločiti ne mogel od pričujočnosti svojega najljubšega Zveličarja; tolika je bila blaženost, ki jo je tu okušal. Ko mu je njegov prednik pod pokorščino zapovedal — tako pripoveduje njegov životopisec — da ne sme tam dalje ostati ko jedno uro, poznalo se mu je po preteku tega časa, koliko premagovanja ga je stalo, da je ubogal in se ločil od Srca Jezusovega. Če je le moral iti, postal je še en čas, gledal na altar ter se priklanjal, kakor bi se ne mogel ločiti od svojega Gospoda, čegar pričujočnost mu je bila toli sladka in prijetna.

Prav tako je bilo tudi sv. Alojziju pod pokorščino prepovedano dolgo muditi se pred Najsvetejšim; kajti kolikorkrat je šel mimo, čutil se je siljenega po sladki privlačnosti Gospodovi, naj ostane. Le po premagovanji se mu je bilo mogoče ustavljati in v prisrčni ljubezni je rekel: „Proč od mene, Gospod, proč od mene!“

Tu je zajemal sv. Frančišek Ksaverij novih močij za svoja trudapolna misijonska delovanja v Indiji. Dneve je porabil za rešitev duš, noči je preklečal v molitvi pred tabernakelnom.

Isto storil je tudi sv. Frančiški Regijski. Če je dobil včasih cerkev zaprto, zadovoljil se je že, če je mogel ob mrazu in mokroti pred vrati le od daleč obiskati skritega Tolažnika v najsv. Zakramentu.

Sv. Frančišek Asiški podal se je pri vsakem trpljenju, ki ga je doletelo, takoj k Jezusu v najsv. Zakramentu in mu je potožil.

Nad vse prisrčna pa je bila pobožnost svetega kralja Venceslava do Jezusa v presv. Zakramentu. Ta kralj je bil tako goreč ljubivec Jezusov, da je z lastnimi rokami nabiral pšenico in grozdje za hostije in vino in je razdeleževal za daritev sv. maše. Celo o zimskem

času vstajal je po noči, da je obiskal cerkev, v kateri je bilo shranjeno Najsvetejše. Pri teh obiskih ogrevali so njegovo lepo dušo taki plameni božje ljubezni, da je tudi njegovo telo prejemalo od njih toliko vročino, da je snegu vzelo njegovo ledeno mrzloto, ako se ga je le dotaknil. Zgodovina pripoveduje, da je kralja spremljal po noči njegov služabnik; ker ni mogel prenašati tolikega mraza, smilil se je kralju in mu je zapovedal, naj nikamor drugam ne stopi, ko v njegove stopinje. Tako ni služabnik niti najmanjšega mraza več čutil.

Grofinja pl. Gerija iz reda sv. Klare zvala se je nevesta Zakramenta vsled pogostega in dolgotrajnega bivanja pred najsv. Zakramentom. Na vprašanje, kaj vendar dela po toliko ur pred Najsvetejšim, odgovorila je: „Ostala bi celo večnost tam. Ni li tu Bog pričujoč, ki je vživanje blaženih v nebesih? Dobri Bog, kaj bomo tam pač delali? Ljubimo, hvalimo, zahvaljujmo se, prosimo! Kaj stori revež pri bogatinu, bolnik pri zdravniku, žejen pri studencu, lačen pri kosilu?“

Pater Salezij iz tovarštva Jezusovega čutil se je že polnega tolažbe, če je govoril o najsvetejšem Zakramentu. Nikdar se mu ni zdelo njegovega obiskovanja zadosti. Ako je bil poklican k porti, ako se je vrnil v sobo, ako je šel domov, ob vsaki taki priliki obnovil je Jezusu svoj obisk, tako da so opazili, da je cel dan komaj jedna ura pretekla brez obiska. Slednjič je dosegel milost umreti mučeniške smrti, ko je ravno zagovarjal pričujočnost Jezusovo v najsvetejšem Zakramentu.

Brat Frančišek iz reda bosih Karmeličianov, se ni mogel zdržati, kolikorkrat je šel mimo cerkve, v kateri je bival Zveličar v presvetem Zakramentu, da ne bi bil vsaj noter stopil in ga obiskal. Rekel je, da se ne spodobi za prijatelja, ako gre mimo hiše družega prijatelja, da ne bi saj k njemu stopil, ga pozdravil in spregovoril z njim par besedij. Toda on ni bil zadovoljen le z nekoliko besedami, ampak ostal je v bližini svojega ljubljenega Gospoda, kolikor najdalje je smel.

Pater Alvares iz tovarštva Jezusovega obrnil je pogostoma med svojimi opravili oči proti kraju, kjer je vedel, da biva Jezus v najsvetejšem Zakramentu. Neštevilnokrat ga je obiskal in dostikrat je cele noči ostal pri njem. Jokal se je, ako je videl palače velikašev polne ljudij, ki so človeku skazovali čast, od katerega so pričakovali kako minljivo dobroto, nasprotno pa cerkve tako zapuščene, v katerih stanuje najvišji vladar sveta, ki ostane tu pri nas na zemlji,

kakor na prestolu ljubezni, bogat na neprecenljivih, večnih dobrotah.

Take goreče želje bivati vedno pri Jezusu so imele duše, vnete ljubezni do Boga. In res ne najdemo na zemlji lepšega veselja, dragocenejšega zaklada, kakor Jezusa v najsv. Zakramentu. Gotovo je, da je poleg prejemanja Jezusa v presv. Rešnjem Telesu, med vsemi pobožnostimi Bogu najdopadljivejša in nam najkristnejša pobožna molitev pred Najsvetejšim. Začni s to pobožnostjo in se prepričaj sam; odtrgaj se drugemu praznemu razveseljevanju in pomudi se od danes dalje vsak dan vsaj četrt ure pri Jezusu. Te ure donašale ti bodo največji dobiček, ob smrtni uri pa ti bodo največja tolažba.

Ozir po slovenski domovini.

Sv. Višarije.

*"V višarah kraljuješ
Kraljica sveta!"*
J. Marešič.

(Dalje.)

II. Zidanje cerkve.

Nemudoma so začeli zdaj Žabničani zidati cerkev na strmi višini. Svesti so si namreč bili na podlagi lepega slovenskega pregovora: „Pri Božjih delih je blagoslov Božji“, da jim ne bode manjkalo pomoči bogoljubnih in pobožnih dobrotnikov. In, — niso se motili. Že pri zidanju novega svetišča pokazalo se je, kako milosti poln da bode ta kraj. Neki sleporojeni mož je namreč koj spregledal, ko je začel nositi kamenje k zidanju nove Višarske cerkve. Ko je bilo svetišče zgotovljeno, pričeli so zdajci dohajati romarji od vseh krajev na novi Božji pot k Mariji na sv. Višarje. Njihovo trdno zaupanje do mogočne naše priprošnice Marije pa tudi ni ostalo brez bogatega sadu. Sprosili in dosegli so potrebne pomoči v dušnih in telesnih potrebah, težavah in nadlogah. Hvaležnega srca pripovedovali so čč. gg. duhovnikom na sv. Višarjah, koliko in kakošne milosti in dobrote zadobili so po predprošnji Device Marije. Prinašali so v potrjenje svojih besedij in trditev tudi vrjetna spričala od svojih dušnih pastirjev, katera se baje hranijo še dandanes v arhivu Žabniškega župnišča. — Da bi se spomin po Marijinej priprošnji na tem svetem kraju prejetih dobrot ohranil prihodnim časom in rodovom, ter da bi se Božja in Marijina čast tem bolj povišala, natisnjene so bile okoli l. 1765 nemške bukvice, v katerih so popisani čudeži Marije Device na sv. Višarjih. Enaki namen imajo tudi razne spominske table, katere so hvaležni romarji v znamenje in spomin zahvale za mnogovrstne prejete milosti in uslišanja ob stenah romarske cerkve od nekdanj obošali in tudi še zdaj obošajo. Pa še imenitnejši od vidnih čudežev v telesnih stiskah in nadlogah so bili, in so vedno še čudeži nevidni, kateri so se godili in se še vedno ponavljajo na dušah skesanih in spokornih romarjev na predprošnje čudodelne Marije Višarske, ki je pribežališče grešnikov. Kdo bi pa popisal trud onih, ki so v starih in novih časih z veliko težavo korakali na to

goro; otožne zdihe njih, ki so stiskani od raznovrstnih težav dušnih in telesnih, hiteli prositi Marijine pomoči; solze grešnikov; petje in molitve pobožnih; zahvale uslišanih itd! Izmed vseh tisoč in tisoč onih pa, ki so obiskali visoke sv. Višarje, — z vso gotovostjo smemo to reči, — prav nobenega ni bilo, ki bi se bil kedaj kesal svojega romanja na ta sloveči Marijini Božji pot.

III. IVstoletnica na sv. Višarjah.

Ker se pečamo z zgodovino sv. Višarij, ozmimo se zdaj v duhu nazaj na slavnosti, ki so se vršile ondi o stoletnici l. 1760. Tu bi pač smeli najprej reči: Duša človeška je večna; telo pa? — koliko jih doživi sto let?

Najstarejša avtentična listina, ki se shranjuje v arhivu Žabniške fare, opisuje lepe slavnosti, ki so se godile in vršile na sv. Višarjih l. 1760. v spomin in spričevanje, da se je pred štiristo leti pričel Božji pot na tej gorotanski „Sveti Gori,“ kakor sv. Višarje tudi nekateri, zlasti Nemci, imenujejo. V tretjem zvezku krstnih bukev (Tomo III) zapisano je kot dodatek v latinskem izvirniku, kar podamo tu spoštovanim bralcem „Danice“ z domačo besedo: „V spomin! — Leta 1770. praznovala se je na gori sv. Višarij štiristoletnica. Bil je taistega leta premilostni in prevzvišeni gospod Karol Mihael iz Rodovine grofov Atems prvi nadškof v Gorici*); župnik v Žabnicah pa č. g. Filip Just. Slovesno Božjo službo v ta spomin opravljali so v praznik Vnebovzetja Marije Device (Veliki Šmaren ali Velika Gospejnica) prečastni gosp. Marija Jožef baron Rechbach, stolni prošt Krški. Drugi dan, t. j. v praznik sv. Roka so imeli veliko duhovno opravilo preč. gosp. Roman, opat Osojanski; tretji dan (bila je nedelja) pa enako prečastni gosp. Emilijan, opat Podklosterski.** Prvi dan, (t. j. v praznik Marijinega Vnebohoda) je bila tudi od ravno imenovanega preč. gosp. Krškega prošta čudapolna podoba blažene Device Marije nesena med azistenco 24 čč. gg. duhovnikov okol Višarskega vrha v slovesni procesiji. Vršča godba pomagala je proslavljati sprelepi obhod. Romarjev je bilo navzočih neštevilne trume, katerim je bil poslednjič podeljen sv. blagoslov z Marijino podobo.

Nemške pridige so imeli te tri dni: V. č. gosp. Valentin Tomazetti, dekan Terbiški; v. č. gosp. Tobias Valcher, župnik Naborjetski, in v. č. gosp. Leonard Just, župnik Pontabelski. Slovenske govore pa so imeli: Domači, t. j. Žabniški župnik v. č. gosp.

* Oglejski patriarhat je bil razdeljen od sv. očeta papeža Benedikta XIV. s pismom: „Injuncta nobis“ z dne 6. junija 1751. v dve nadškofiji: Videmsko in Goriško. Prvi goriški nadškof je bil mlg. Karol Mihael grof Atems, pod katerega vladikovanje pripadala je tudi takrat Kanalska dolina. Glej: „Kratka povestnica goriške nadškofije.“ Izdala slavna družba sv. Mohora l. 1853. Pisatelj.

** Imeni Osojane (Ossiach) in Podkloster (Arnoldstein) zbuje v srcih dobrih vernikov pač žalne spomine. Osojane bile so od l. 1026 do l. 1782 benediktinski samostan; enako tako tudi Podkloster od l. 1107 do l. 1782. Pod vladanjem cesarja Jožefa II. sta bila samostana odpravljena. Osojane postale so c. kr. kobilisce, kar so tudi še zdaj. Podkloster postal je verskozakladna grajščina. V njej je bivala in uradovala do naših časov c. k. okrajna gosposka. Pred malimi leti vkončal jo je požar, in zdaj kaže se svetu kot — žalostna razvalina! Pisatelj.

Filip Just in njihova čč. gg. duh. pomočnika Valentin Orempeg in Jakob Tomazetti.

Ravno to leto (1760) izdan je bil tudi od zgoraj imenovanega prvega goriškega nadškofa red (ordo) za čudodelni romarski kraj preblažene Marije Device na sv. Višarjlh. (Dalje sledi.)

Legende o Materi Božji.

Iz češkega priredil Iv. P.

Smrt in vnebovzetje Device Marije.

Sama je ostala Mati božja v žalosti in solzah na svetu; samo dva vesela trenotka je imela v svojem življenji: ko je Sin jedinček prišel na svet, in ko ga je zrla tretji dan od smrti vstalega. Več nego 14 let je prebivala potem v Janezovi hiši žalostna, tiha in skromna božjega Sina izvoljena Mati. Svoje zemsko potovanje je dokončevala mudeč se pri molitvi, hrepeneč po Sinu, ozirajoč se proti nebu, kjer je On prebival, in gledajoč zemljo, ki je napojena od Njegove krvi še vedno krvavela. A čeprav Ji je tičalo v prsih sedem mečev, čeprav Ji je trnjeva krona zbadala čelo, če so tudi sovragi Sina na križ pribili, ni imela v srci nobene britke besede niti za hudobni svet, niti za grešno človeštvo; bila je njegova prijateljica, njegova zagovornica, njegova dobrotnica do smrti in hotela je ostati na vekov veke. In tudi če je točila krvave solze, jih je zemlja sprejela v cvetke.

Celo nebo je z vso svojo krasoto čakalo na Njo kakor na kraljico, a iz gorkega sočutja je bivala v žalosti z ljudmi, in sama svojo veliko boleost prenašajoč, jim je bila Mati tolažnica. Opazovala je okoli in okoli ljudsko bedo, v kateri so trepetale biserne solzice, in hotela je spoznati vsakatero bol na zemlji, da bi bila v nebesih mati trpečim. . . .

V to trpljenje zamišljena, v žalost zatopljen, s skrbjo omračena je živela presveta Gospa čista in prosta zemškega madeža.

Ko se je dopolnil čas Njenega potovanja, priplavala Ji je truma angeljev naproti in prinesla duši dvoje lahkih kril. —

V Janezovi hiši se je poslovila verna družina apostelnov od božje Porodnice, v Janezovi hiši je deviška Mati brez muk in bolečin v smrtnem boji zaspala, ko se Ji je vzbudilo hrepenenje po Sinu, in je šla zasest nebeški prestol. . . .

Osrčje zemlje se je veselja zganilo, ko so položili dragoceno telo v grob, toda nebo je vzelo zemlji zaklad, angelji so ga vzdignili, in nesli umrlo telo Device Marije po bliskovo k nebeškim vratom. Sladki in dragi Njen Sin je šel Materi, ki je na krilih angeljev plula proti nebesom, naproti, objel Jo s prebodenimi rokami in jo peljal po raji pred tron Očetov. . . .

Iz groba Marijinega pa se razširja svetla luč, in duhti vonj, mesto telesa pa cveto v njem same lilije! —

Od lilij se beli Njen grob. Ob njem pa kleči angeljev množica, in zemlja speva zvečer in jutraj: „Češčena Marija! . . .“

V nebesih.

Iz pozemskih nižin je bila Devica po tihem, skromnem in revnem življenji vzeta v nebo, in sedaj stoluje v solnčnem večnem krasu; tukaj je živela z ubožci, delila z njimi revščino — tam je v blišče-

čem veličastvu kraljica, pred Njenimi nogami kleči v prahu celo nebo in jo poveljuje.

Tukaj ni bilo za Njo prostora v vaški hiši, ko je imela poroditi Boga Sina — tam so za Njo pripravljene vse nebeške dvorane zvezdnih dežel, neizmerni prostori, ves raj jo veselo in hvaležno pozdravlja.

Ko je detetu Jezusu postlala v hlevcu na senu, ni imela, s čimer bi je odela — tam pa žari, obdana z vencem zvezd na desnici Sinovi v krasoti vseh zakladov rajskih, neštevilna množica angeljev Ji zre v oči in čaka Njenega migljeja.

Tukaj so priprosti pastirčki na piščalke piskali kolednice, tam pa se razlegajo kerubinov in serafinov himni, in zvezd soglasje se združi z njimi.

Tukaj je morala bežati pred zalezujočim očesom krutih Herodovih rabeljnov — tam se vse peklenske moči tuleč zaženejo v brezno pred jednim bliskom iz meča arangeljev.

Tukaj je prelivala solze žalosti in boleti — tam razjasnjuje Njen nasmeš nebesa, iz Njenih milosti polnih in jasnih oči se razliva mavrica po prostranih nebeških dvoranih. —

Tukaj je šla sama in zapuščeno za krvavim sledom svojega Sina — tam jo spremlja glasen zbor angeljev, ki prepevajo Nji v čast in hvalo:

„Krasnejša ko neba si, o Marija, jasnejša si ko solnce, o Kraljica, lepša kakor lune in zvezd srebro, Devica Najsvetejša, Devica ljubezni polna, bolj bliščeča kakor jutranja zarja in lesk morja, devic Devica, Marija! . . .“

„Kakor lilija iz rajskih njiv cveteš, Tvoja lepota ne zvone, Tvoja dišava se razliva po nebu, kakor čisti vzduh po zimskih livadah.“

„Blagoslovljena si med ženami, na zemlji si bila, mati Božja, in sedaj si kraljica na nebeškem tronu!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Studenega na Notr. 14. junija. (Blagoslovljenje nove kapelice.) Naj roma jedenkrat kratek dopis v „Danico“ tudi iz našega svetu odmakne nega in malo poznanega kota. Včeraj smo imeli lepo domačo slavnost. V dolgi procesiji smo nesli nov kip Matere Božje v ravnokar sezidano in lično dogotovljeno kapelico „na Repácah“. Na tem kraju je že od davnih časov prvi sv. evangelij in blagoslov v praznik presv. R. Telesa. Toda ravno tu ima sapa, zlasti če je prava burja, tako silno moč, da je bilo velikrat prav težavno, zgraditi čeden šotor za Najsvetejše. Včasih je burja po noči vse razmetala, kar se je prejšnji dan naredilo. Zato so možje iz spodnjega konca vasi Studeno sklenili, sezidati kapelico in tako za vselej ogniti se neprilikam vremena. Prizadela sta si posebno veliko za to in nabirala prostovoljne doneske za zgradbo kapelice daleč okoli posestnika Tomaž Simšič in Frane Štrukel. Obadva zaslužita za obilni trud, skrbi, pota in sitnosti očitno pohvalo. —

Prav veliko ljudstva se je zbralo k slavnosti blagoslovljenja Marijine podobe. Marijo so nesla dekleta iz Studenega, ona iz drugih vasij so šla spredaj in zadej, kakih 30 parov. Tudi šolska mladina dina se je pridružila.

Ko je došla procesija do kapelice in se je kip Matere Božje postavil med pokanjem topičev na ol-

tarček, je stopil na prag kapelice g. župnik planinski, začasni oskrbnik naše po smrti g. Bernarda izpraznjene fare in v ginljivem govoru priporočal lju bezen in zaupanje do nebeške Kraljice, ki je prava resnična mati človeškega rodu. Po govoru so se odpele lavretanske litanije; s konečno pesmijo „Marija, mati ljubljena“ je bila zvršena lepa slavnost, ki ostane vsem vdeležencem v trajnem spominu. Studenski faranje so dobro ljudstvo, strogo vernega duha, vneti za čast Božjo, duhovnikom vdani in pokorni. Naj bi skoraj dobili vrednega dušnega pastirja.

Razgled po svetu.

Rim. Papež je podelil sijamskemu kralju krasno podobo predstavljajočo trg sv. Petra. Papežev tajnik je podaril taisto kralju dan pred njegovim odhodom iz Rima. Kralj se je jako povoljno izrazil o ljubeznivosti in prijaznosti, s katero ga je sprejel sv. oče v avdijenci. Podaril je državnemu tajniku papeževemu najvišji red kraljeve rodovine, istotako je odlikoval tudi druge papeževe dvornike z visokimi redovi.

Leo XIII. je poslal po svojem nunciji španski kraljici jako drag ročni venec, v katerega so vdelani dragi kameni kakor diamanti, smaragdi in rubini; poleg tega jej je izročil lastnoročno pismo, v katerem jej podaja apostolski blagoslov.

Ogrsko. Katoliški kongres ni po vseči zjedinjenim Grkom na Ogrskem. Sklicali bodo tedaj v kratkem shod ter izrazili svoje mnenje in stališče nasproti kongresu. Pravijo, da je njih nadškof podrejen samo papežu in da se ne sme kardinal prvak vmešavati v njih razmere.

Tudi razkolni Srbi bodo imeli cerkveni kongres. Volitve so se že vršile v to svrhu. Do sedaj so izvoljeni samo pristaši radikalne stranke. Razkolni patriarh Branković bo baje odstopil.

Sarajevo. Nekaj dnij pred binkoštni je dospel v svojo stolico ozdraveli prevzvišeni nadškof dr. Stadler. Njegovi podložniki so ga jako slovesno sprejeli. Ustanovili so v ta namen poseben odbor, ki naj bi ukrenil vse potrebno. Ob določeni uri so se zbrali na kolodvoru vsi dostojanstveniki svetnega in duhovskega stanu. Ko se je pripeljal nadškof in ga je zagledalo ljudstvo, pozdravilo ga je z gromovitimi „živijo“ klici. Dolga vrsta vozov se je pomikala proti stolnici, kjer je pričakovala ljubljene nadpastirja mladina in srednješolci. Nadškof je šel v cerkev ter podelil zbranemu ljudstvu blagoslov. Zvečer je bila krasna razsvetljava po mestu; bogoslovci pa so mu napravili v čast sv. Jožefu veselico.

Švica. Binkoštni ponedeljek so obhajali katoličani kantona St. Gallen katoliški shod. Sklenilo se je marsikaj važnega. Pijeva družba je priporočala, da naj kupujejo katoličani le pri onih trgovcih, ki imajo ob nedeljah vsaj dopoldan zaprte prodajalnice. Družba za vzgojo je sklenila preiskovati vse učne knjige, ki sem in tja napadajo katoliške naprave. Švicarski katoliški učelji in učiteljice so sklenili napraviti blagajno za učiteljske vdove in sirote.

Laško. V Turinu so napravila vsa laška katoliška društva velik shod. Iz poročil povzamemo, da je bilo samo v turinski škofiji lansko leto 122 katoliških društev in sicer med njimi 14 mladeniških in 10 bralnih društev, druga so bila katoliško-delavska

društva. Pri popoldanskem shodu je govoril odvetnik Rondolino, kako zelo je potrebno, da se že sedaj pripravljajo za občinske volitve l. 1898. Konečni govor je imel turinški nadškof, ki je pojasneval žalostni položaj katoliške cerkve pred 25. leti. Še pred 10 leti je bilo število katoliških društev jako neznanstveno, danes pa ni skoro vasi, da bi ne imela vsaj jednega.

Peter Acciarito, ki je napadel laškega kralja Umberta, je bil smrtno kazni oproščen, pač pa so ga obsodili na ostro dosmrtno ječo.

Znani goljuf in prešnji minister Crispi, ki je spravil Laško v tako revščino, je obtožen goljufije. Za zagovornike si je zbral 5 advokatov, ki bodo skoro gotovo rešili iz zadrege zvitega lisjaka.

Carigrad. Komaj je bil izvoljen nov razkolni patriarh, že zopet se sliši, da bo tudi ta v kratkem odstopil. Povod temu je ukaz sultanov, da naj se po vseh cerkvah opravljajo molitve za srečen izid turške vojske. Gotovo pa ne bo tako dolgo zapustil svojega stola, dokler si ne nabere vsoto denarja, s katerim si bo kupil posestvo, kakoršno imajo vsi oni patriarhi, ki so odstopili v zadnjih časih. Princenctoki bi se po pravici zamogli imenovati ekspatriarški otoki; kajti tu imajo sedaj velika posestva trije ekspatriarhi namreč: Neofitus VIII., Antimus VII. in jeruzalemski ekspatriarh. — Kar je na zahodu nemogoče, je na vzhodu resnica. In kako zamore pri takih nerodnostih obstati jedinstvo v razkolni cerkvi?

Rusko. Zopet je pokazal ruski mogotec car Nikolaj trčico milosti. Dovolil je zjedinjenim Grkom, da smejo očitno izvrševati katoliške obrede, kar je bilo do sedaj strogo prepovedano. Kdor koli ni dal n. pr. krstiti katoliškega otroka razkolnemu popu, bil je pregnan. Mnogo nesrečnežev še danes živi v prognanstvu v Sibiriji.

Ruske velikonočne praznike je bival v Moskvi kot gost Moskovskega metropolita anglikanski nadškof. Pripovedujejo, da je smel nositi mitro pri slovesni maši, katere ne sme nositi na Angleškem. Govorila sta o zjedinjenju obeh cerkva. Anglikanci so so se že večkrat skušali zjediniti s katoličani, protestanti, starokatoličani in sedaj zopet z razkolniki. Toda do zjedinjenja gotovo ne bo prišlo, ker so razlike obeh cerkva prevelike. Jedinijo se samo v sovrastvu do katoliške cerkve.

V Würshofenu na Bavarskem je umrl svetovnoznani župnik in prelat Kneipp. Marsikateri se ga bo spominjal v molitvi, zlasti oni, katerega je ozdravel.

Rumunsko. Rumunski prestolonaslednik, ki je bil obljubil papežu, da bo dal svojega sina katoliško krstiti, a ni spolnil dane obljube, je bil jako nevarno obolel. Zdravniki so imeli le malo upanja, da bo še ozdravel. Sedaj se mu je obrnilo na bolje in v kratkem času bo popolnoma okreval.

Na Holandskem se bodo v kratkem vršile volitve za generalni zbor. Katoličani se jako pridno pripravljajo za te. Ker so pa v manjšini, so se združili z zmernimi protestanti, da bodo z njih pomočjo vsaj nekaj privržencev spravili v zbor. Obljubiti so morali protestantom, da ne bodo še zahtevali poslaništva pri sv. stolici. Za sedaj so se morali udati.

Francosko. Maja meseca se je vršil popolnoma mirno in tajno shod katoliške mladine. Prihitelo je mnogo mladih mož iz juga in severa, delali so dva dni in molili. Še le zadnje dneve so prinesli fran-

coski listi poročila o tem važnem shodu. Izvolili so novega predsednika, ker je dosedanji grof Roquefeuil odstopil vsled starosti. V Parizu se bodo vežbali mladi možje v govorništvu ter bodo pripravljeni vedno in povsodi zagovarjati resnico. Takih mož bi tudi pri nas bilo treba.

Papež je ukazal francoskim državljanom, da naj pripoznajo sedanjo vlado ter jo ubogajo in da naj skušajo izboljšati sedanje postave. Opominja jih vzlasti radi tega, ker so zadnji čas hoteli nekateri zopet oživeti med ljudstvom zanimanje za Bonapartiste in Orleaniste.

Portugalsko. Vdova kralja Miguela I. portugalskega po imenu Adela je vstopila v samostan. Stara je 66 let. 13. junija je napravila pri benediktinkah v Solesmes na Francoskem slovesno obljubo.

V Odessi se je obesil v anglikanski cerkvi protestantski pridigar (pastor). Zapustil je ženo in tri otroke. Kaj ga je privedlo do samomora, se še ne ve.

V Alžiru so se vršili veliki nemiri med kristjani in židi. Povod tem izgreedom so dali židi, ki so mučili kristjane, kateri so jih nazadnje dobro izplačali. Vsi židovski listi zagovarjajo svoje krivonose brate.

V Argentini je vredila sv. stolica cerkveno hierarhijo. Ustanovila je tri nove škofije: La Plata, Santa Té in Tucuman. Argentinska republika ima sedaj jedno nadškofijo in sedem škofij.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Sinovska udanost do namestnika Kristusovega.

b) Posebni nameni:

26.) **Ss. Janez in Pavel.** Versko in pravno izboljšanje mnogih mestnih in kmečkih občin. Zmaga nad socijalnimi demokrati. Poljski sadeži.

27.) **Nedelja Srca Jezusovega.** Zvestoba Tirolske do Boga, cesarja in domovine. Blagoslovljenje Št. Galske škofije. Odrnitev nesreč na planinah.

28.) **† Sv. Jernej.** Duh edinosti in miru. Duhovniki in obhajanci. Važno sv. pisemsko podjetje.

29.) **Ss. Peter in Pavel.** Obnovitev cerkvene države. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Kat. gibanje na Dunaju.

30.) **Spomin sv. Pavla.** Apostolski možje. Doposlane pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so umrli meseca junija, in ki bodo v mesecu juliju umrli.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe. — Bolnik za zdravje.

Listek za raznoterosti.

Procesije sv. Rešnjega Telesa so se v četrtek pri najlepšem vremenu vršile v trnovski, šenpeterski in stolni cerkvi. Trnovsko procesijo je vodil veleč. g. profesor in vodja Tomo Zupan; šenpetersko veleč. g. župnik Malenšek; procesijo v stolni cerkvi so vodili knez in škof. Poleg šolske mladine so se vdeležili spreveda deželni predsednik baron Hein, deželni glavar z nekaterimi odborniki, mestni župan z odborniki in mnogo družih načelnikov raznih oblastev in drugi c. kr. uradniki. Na mestnem trgu je stal bataljon c. in kr. 27. pešpolka pod poveljstvom g. majorja Schlimalika. Prevzvišeni g. knezoškof so podelili vsem nazočim vojakom blagoslov.

Prevzvišeni gospod knezoškof ljubljanski so se odpeljali v petek 18. t. m. z knezoškofijskim tajnikom č. g. A. Levičnikom za nekaj tednov v Brixen na Tirolsko, da si utrdijo svoje zbiranje. Za čas svoje odsotnosti so dali potrebna pooblastila v raznih škofijskih zadevah milostnemu gosp. stolnemu proštu dr. Leonardu Klofutarju, ako bi bil pa g. stolni prošt odsoten ali kakorkoli zadržan, jih pa namestuje milost. gospod prelat in vodja dr. Janez Kulavica. Da se v okoliših vsakemu zakasnenju je najpriličneje, da pošiljajo čč. gg. zadevna pisma na knezoškofijski ordinarjat, ki bode skrbel za to, da pridejo nemudoma v roke jednemu ali drugemu imenovanih gospodov. Bog daj, da se preljubljeni višji pastir kmalu krepki in zdravi povrnejo v svojo stolico!

V ljubljanski škofiji so razpisane sledeče župnije: Sv. Jakob pri Savi, Križe pri Trzihu, Bohinjska Bela, Trebnje, Ebenthal, Črni vrh, Studeno, Lobjice in Planina na Vipavskem. Zadnji rok za vlaganje prošnje je 13. julij t. l. — Č. g. Gregor Jakelj, župnik pri sv. Jakobu na Savi je imenovan župnikom na Višnji gori.

Duhovne vaje za duhovnike se prične letos dne 30. avgusta ter se končajo 3. sept. Gg. dekani naj do 20. avg. sporoče ordinarjatu imena onih gg., ki se hočejo letos udeležiti duhovnih vaj.

Semestralne skušnje v ljubljanskem bogoslovju se prične dne 24. junija pod predsedstvom milostnega gospoda stolnega prošta dr. Leonarda Klofutarja ter trajajo do 14. julija.

Novi grobovi. 13. junija je umrl v Ljubljani dolgoletni cerkovnik stolne cerkve Matija Muhar v 51. letu starosti. Bil je blag mož, ki je jako skrbel za red in snažnost stolnice. Naj počiva v miru! — 15. t. m. pa je umrl vsled srčne kapi suhorski župnik g. Peter Ogrinec. — 21. t. m. je umrl v Metliki vpokojeni župnik g. Matija Krašovec v 91. letu. Bil je starosta duhovnikov ljubljanske škofije. Večna luč sveti obema gospodoma.

Alojzijevišče je kakor druga leta tudi letos prav slovesno praznovalo pretečeno nedeljo god sv. Alojzija, svojega zaščitnika. Cerkevni govor je oskrbel veleč. gospod kanonik Andrej Kalan; slovesno sv. mašo je daroval velečast. gospod profesor in vodja Josip Lesar.

Slovensko učiteljstvo na Kranjskem in Štajarskem protestuje zoper Ebenhočev šolski predlog, ki zahteva versko šolo. Slovenski učitelji podpirajo s tem liberalizem, ki že tako visi na zelo tanki niti, ki se bo kmalu pretrgala. Zelo čudno se nam zdi,

kaj imajo nekateri gospodje učitelji proti verski šoli. Menimo, da oni učitelji, ki se toliko upirajo verski šoli, gotovo niso prijatelji naroda, ki želi in hoče versko vzgojo svojih otrok. Žal, da se dandanes po šolah premalo ozira na Boga. Učitelji gotovo ne bodo daleč prišli s svojimi napadi na klerikalizem ali bolje rečeno na duhovnike, ljudstvo jih bode vedno bolj spoznavalo in uvidelo, kdo je njega pravi prijatelj.

Iz Gorice. Pretečeno nedeljo je obiskal prevzvišenega g. knezo nadškofa sloveči profesor dr. baron Kraft-Ebing iz Dunaja. Nadškof bolha že 2 meseca na melanholiji, ki je v zvezi z razburjenjem duha. Pričakovati je, da poneha bolezen, ki traja navadno 4—6 mesecev, v prihodnih mesecih ter da prevzame nadpastir zopet svoja opravila. Ker vpliva na takega bolnika vsak vnani vtis, je treba, da ne pride nič v dotiko z zunanjim svetom. Obiskati ga smejo le najzaupljivejši prijatelji, zdravniki in strežeče osebe.

Veleč. g. Andrej Pavlica, stolni vikarij, je napravil zadnji strogi izpit na Dunaju.

Nesreča v cerkvi. Velike slavnosti so se vršile v čast Materi božji v Pizi na Laškem. Stolna cerkev je bila natlačeno polna, kar pade goreča sveča z lestence. Ljudje so začeli vpiti, da gori in so hoteli proti vratom na prosto. Nastala je velikanska gnječa, usmrčenih je bilo 7 oseb in 28 težko ranjenih.

Delovanje belih misijonarjev v Afriki. Beli očetje so krstili od leta 1895 do 1896 v Ugandi 10 400 oseb, spovedali 190 693 in birmali 8970 oseb. Imajo dve šoli katehistov, iz katerih je izšlo 243 katehetov, ki podučujejo v 264 kapelah. Očetje vodijo semenišče, 9 šol, 5 bolnišnic in hospic za gobove. 18 let že delujejo v Afriki in prestali so 4. pregnanjanja. V zadnjem letu je umrlo 5 mladih misijonarjev vsled telesnega napora nevihta je uničila delo v ceni 20 000 mark. Kralj iz Ukereve je umoril 21 članov misijona.

Kako pomaga Srce Jezusovo. Na Pruske je neka občina, ki leži v močvirni pokrajini. Kadarkoli je bila kolera v deželi, vselej oglasila se je v tej občini in zahtevala nekaj žrtev. Tudi v jeseni l. 1866. prikazala se je zopet in spravila več ljudi v grob. Splošen strah in trepet polastil se je prebivalcev. Kar nasvetuje nekdo, naj se stiskana občina zateče k Božjemu Srcu. Tako se je tudi zgodilo; očitno so obhajali v cerkvi devetdnevno; mlado in staro, vse je iskalo pri Jezusu pomoči. In glej, nikdo več v oni občini ni umrl za kolero; kakor bi odrezal je pojenjala in rešena občina je z dvojno vnemo častila mogočno in usmiljeno Srce Izveličarjevo. —

Neki gimnazijski katehet na Bavarskem pisal je l. 1883. Kot veroučitelj na nekem tukajšnjem gimnaziju zapazil sem že dalj časa v svojo veliko žalost, da se v enem višjih razredov razširja duh brezbriznosti in predrznosti. Vse moje ljubeznjivo kakor tudi najstrožje opominjevanje bilo je zaman. Kljubvalno so se mi upirali. Stvari si nisem mogel drugače razlagati, kakor da so bržkone nekateri meni že zdavnej sumljivi učenci onega razreda napravili skrivne zveze in da so tudi sošolce s seboj potegnili v pogubo. Zato sem obljubil Jezusovemu Srcu razne pobožnosti in pa objavljenje v nekem časopisu, če mi one pomaga, da se pride brezbožnemu početju

na sled. In hvala Bogu! Par tednov pozneje zasačili so celi razred z malimi izjemami pri popivanju in tako je bilo mogoče, da smo zapeljivce razkrinkali in jih iz zavoda odstranili. Drugi pa, ki so bili le zapeljani, upam, se bodo kmalu poboljšali. Milostno Jezusovo Srce naj to stori!

Neka vdova imela je silno zadolženo posestvo. Da bi si pomagala, vzame denarja na posodo, pa oderuh je zahteval take odstotke, da bi bila še bolj zadolžena. V tej stiski si drugače ne ve pomagati, pa prosi pomoči pri dobrem Srcu Jezusovem, naj omehta trda srca upnikov, da ji ne bo treba z doma. Zgodilo se je po njeni želji. Dobila je posojilo za majhne odstotke in bilo ji je pomagano. Srce Jezusovo je pač najboljši ranocelnik!

Pravi prijatelj. Neki misijonar je obiskoval pogosto v Turinu na Laškem jetnišnice, da bi spravil hudodelnike z Bogom. Med drugimi najde tudi moža, ki je bil obsojen k smrti. Ko stopi duhovnik v njegovo celico, ga najde na tleh klečečega in milo jokajočega. Ko zapazi kaznjenec misijonarja, obrne se k njemu in mu reče: „Ne mislite, da žalujem vsled tega, ker bodem jutri obešen; marveč vsled tega se jokam, ker sem bil skozi 40 let najstrastnejši in največji sovražnik sv. križa. Sedaj pa je ta moj jedini prijatelj, dočim so me vsi prešnji zapustili in nimam sedaj nikogar, da bi me tolažil 40 let sem pohajkoval s prijatelji ne meneč se za Boga in zato sem postal hudodelec in po pravici zaslužil smrtno kazen. Zapustili so me, boje se, da jih ne izdam; kajti podpirali so me pri mojih hudobnih dejanjih. Sedaj pa nimam družega prijatelja, nego Kristusa križanega. Ta me tolaži, akoravno sem ga žalil celo svoje življenje.“ Ves skesan se je spovedal in duhovnik mu je veselo pred smrtjo podelil sv. obhajilo.

Božje dete Jezus se prikaže v monštranci. Frančiškanska kronika nam pripoveduje sledeči čudež, ki se je dogodil l. 1872. sv. Rešnjega Telesa dan v sv. deželi. Ta dogodek ni pretresel samo kristjane, ampak še mnogo bolj drugoverce zlasti Turke. P. Jožef de Jesi je nosil pri procesiji Najsvetejše. K slovesnosti je prišlo tudi mnogo Turkov; ti so videli v monštranci lepo dete, med tem ko niso kristjani opazili družega nego sv. hostijo. Takoj po dokončani procesiji hite Turki k P. Ježefu, da naj jim pokaže še enkrat dete, katero je nosil v monštranci. Oče jim je ugovarjal in jih rotil, da ni nosil družega nego hostijo, a oni se niso dali pregovoriti. Jeruzalemski patrijarh je preiskoval vso zadevo in Turki so ostali še vedno pri stari trditvi. Pomenljivo je zlasti to, da izmed kristjanov ni nihče videl prikazni. Gotovo je hotel Bog razodeti Turkom po tem čudežu, da je v presv. Rešnjem Telesu res pričujoč naš Gospod; kristjanom tega ni bilo treba, ker že tako vedo, da je pravi Bog v sv. hostiji pričujoč.

Dobrotni darovi.

Za sr. Detinstvo: Čast. g. M. Mrak, stolni vikar, 26 gld. 62 kr. — Č. g. Karol Ceme, župnik Dolski, 9 gld. 55 kr.
Za redovniško šolo in kapelo v Lomaju na Krasu: Preč. g. Ivan Abram, kanonik Gorški, 50 gld. — Mil. gospod I. Flapp, škof Poreški, 5 gld. — Neimen. 2 gld.
Za varhe božjega groba: Neimenovan, 2 gld.
Za cerkev M. B. na Brezjah: Neimenovan 5 gld.
Za Detoljuba: Čast. g. Karol Ceme, župnik Dolski, 72 kr.